twee werelden

Vergoedingenoverzicht

Ivan Wolffers is arts, wetenschapper en schrijver. Zijn ziekte, prostaatkanker, heeft zijn werk- en levenslust niet getemperd, wel zijn inzicht vergroot in de relatie tussen arts en patiënt: een wereld van verschil.

beeld: De Beeldredaktie, Erik van 't Woud

Uit onderzoek zou blijken dat niet de optimisten onder ons het langst leven. Ze hebben maar liefst 10 procent meer kans eerder te overlijden. Juist de mensen die sombere verwachtingen hebben ten aanzien van de toekomst leven het langst. Dat is wel heel somber nieuws. Juist omdat ik probeer alles zo luchtig mogelijk te bekijken en me niet gek wil laten maken door vervelende bloeduitslagen of scans.
Stel dat ik toch geluk heb en het nog een tijdje red, dan loop ik de kans over te blijven met een groep chagrijnige en kankerende mensen van mijn eigen leeftijd. Die worden oud en misschien zijn ze er niet eens blij mee.

Als ik wat aan zelfonderzoek doe, merk ik overigens dat ik ook wat meer een brompot aan het worden ben. Bij mijn post zat het vergoedingenoverzicht van mijn ziektekostenverzekeraar. Ik moet 350 euro betalen (mijn eigen risico) vanwege een apothekersrekening van 358,50. Ik ken die 24-uursapotheek De Brug helemaal niet, weet niet waar hij zit, ben er nooit geweest en kan me ook niet herinneren dat ik op 11 januari ergens medicijnen voor kreeg.
Ik pak de telefoon. Ik moet mijn klantnummer geven en ook mijn burgerservicenummer voor ik los mag barsten.
'Wat is dat voor rekening?' vraag ik vriendelijk, maar onder mijn vraag schuilt de ergernis.
'Van apotheek De Brug voor uw Zoladex', antwoordt de dame vriendelijk.
'Ik heb helemaal geen Zoladex gehad op 11 januari', zeg ik verontwaardigd.
'Dan moet u even contact opnemen met uw apotheek', legt ze uit.
'Maar De Brug is mijn apotheek niet. Ik weet niet eens waar die zit', mopper ik. 'Geef maar iemand op uw afdeling die verantwoordelijk is voor klachten.'
'Daar kunt u een mail voor schrijven', zegt ze.
'Nou, geef me dan de naam van het hoofd van die klachtenafdeling maar', eis ik.
'Er werken verschillende mensen op de afdeling waar klachten beantwoord worden, en ik weet niet wie uw klacht zal gaan behandelen.'
'Ik wil gewoon het hoofd', zeg ik. 'Ik heb op 31 december 2012 een Zoladex-prik gehad. Daarvoor hoef ik geen eigen risico te betalen omdat het in 2012 gebeurde. Ik ga niet zelf naar een apotheek zoeken om te vragen hoe dat zit met die datum. U verzorgt die betalingen voor me, en u moet dus voor me opkomen.'
'Daar kan ik u niet bij helpen', zegt ze.
Ineens ben ik een boze aanhanger van de 50+-partij geworden, iemand die zich aan alle kanten geflest voelt door mensen die voortdurend veranderen wat goed was, iemand die niet belangrijk genoeg meer is om behoorlijk door een verantwoordelijke te woord gestaan te worden, iemand die dan wel mondig is maar zijn stem niet mag verheffen, en die ook niet zelf bedacht heeft dat hij kanker wil en klant moet worden bij een gezondheidszorg waar alles goedkoper moet. Kortom, een zeurpiet eersteklas, zo'n type waar ik een vreselijke hekel aan heb.

Ineens ben ik een boze aanhanger van de 50+-partij geworden

'Laat maar', zeg ik plotseling en breek het gesprek af. Ik zal dit jaar heus nog wel genoeg rekeningen indienen om het eigen risico drie, vier, vijf keer te boven te gaan, zodat ik het zelf niet echt financieel zal voelen, maar ik voel wel iets anders. Machteloosheid en groeiende ergernis over mensen aan telefoons van verzekeraars, nutsbedrijven, zorginstellingen waar we al maar afhankelijker van worden, maar die ons niet belangrijk lijken te vinden.
Maar wie weet is het bewust beleid: iedereen boos maken en op stang jagen, zodat we een negatieve houding krijgen ten aanzien van wat ons allemaal nog in de toekomst boven het hoofd hangt. Dan hebben we tenminste de pech dat we wat langer leven.

/columns